

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6647/2021
10.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Алекса Томић, адвокат из ..., против туженог VIP Mobile ДОО Београд, сада А1 Србија ДОО, Београд, ког заступа пуномоћник Иван Јанковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 350.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 362/21 од 08.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 10.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 362/21 од 08.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 260/2020 од 17.12.2020. године одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати на име претрпљеног физичког бола износ од 150.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 150.000,00 динара и на име душевних болова због умањења опште животне активности износ од 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом. Тужилца је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гж 362/21 од 08.04.2021. године одбијена је жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Ваљеву.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, потребе разматрања правних питања од општег интереса и тумачења права, као и ради уједначавања судске праксе, у складу са одредбом члана 404. ЗПП.

Разматрајући испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, у складу са одредбом члана 404. став 1. и 2. ЗПП, Врховни касациони суд

налази да нема услова да се дозволи одлучивање о посебној ревизији тужиље у конкретном случају.

Према разлозима другостепене пресуде, неоснован је тужбени захтев тужиље за накнаду нематеријалне штете, коју је потраживала од туженог по основу објективне одговорности за претрпљену штету.

Нижестепени судови су стали на становиште да улаз у објект туженог, у виду постојећег степеника нормалне висине у односу на тротоар, уз додатно уздигнуће од 3 до 5 сантиметара, не представља опасну ствар у смислу одредбе члана 173. ЗОО. У току поступка није утврђено да је предметно узвишење урађено мимо грађевинских и архитектонских правила, нити представља опасну ствар, на основу чега су нижестепени судови закључили да не постоји одговорност туженог за штету коју је тужиља претрпела приликом пада на уласку у објект туженог, којом приликом је задобила телесне повреде.

Разлози на којима је заснована другостепена пресуда не пружају основ за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној. Закључак о томе да узвишење на уласку у објект туженог не представља опасну ствар, нижестепени судови су извели из чињеница утврђених у том поступку, које се у поступку по посебној ревизији не могу преиспитивати. Нису испуњени ни други услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. ЗПП јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Право на накнаду штете је индивидуално право оштећеног, које се утврђује у сваком конкретном случају, према околностима тог случаја. Стога постојање две различите одлуке о праву оштећеног на накнаду штете, чак и у сличним чињеничноправним ситуацијама, не подразумева неуједначеност судске праксе и не доводи до потребе новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиље у складу са одредбом члана 410. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиље недозвољена.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда донете у поступку о спору мале вредности није дозвољена ревизија. Споровима мале вредности, сходно одредби члана 468. став 1. ЗПП, сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Вредност предмета спора на дан подношења тужбе 21.02.2020. године у предметном спору износила је 350.000,00 динара, односно 2.985,83 евра.

Имајући у виду да је предметни спор према вредности спора, спор мале вредности, то ревизија против другостепене одлуке донете у том спору мале вредности није дозвољена сходно изричитој законској одредби.

У складу са изнетим, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић